

Omfavnelse eller knock-out?

Britisk journalist på Oslo-besøk

«Er massemediene mer interessert i konflikt enn i enighet?» Det var den engelske journalist og forfatter Graham Turner som stilte dette spørsmålet under et foredrag i Moralsk Opprustnings hus i Oslo nylig. Til stede var representanter for politikk og massemedier i Norge, blant dem sjefredaktørene i to av Oslos dagsaviser.

Turner besvarte sitt eget spørsmål med ja, men la til at også publikum syntes å være mest interessert i konflikt. «Jeg kan forestille meg publikums reaksjon hvis deltagerne i en boksekamp plutselig omfavnet hverandre i stedet for å slå hverandre knock-out,» sa Turner. Men journalistene bør spørre seg selv om de er mer ivrige etter å spore opp konflikter enn nyheter som gir håp.

Turner var i fem år BBCs sjefskommentator i økonomiske spørsmål, og vant i 1972 John Player-prisen som Englands beste industri-journalist. I en av sine bøker, «More than Conquerors», forteller han blant annet historien om Erling Stordahl, den blinde nordmannen som startet helsesportsenteret på Beitostølen.

Turner besøkte Norge sammen med sin kone Jean. I Kristiansand talte han til de 50 elevene ved det kristne media-sentret «Gimle», og ved et møte arrangert av kultur-utvalget i Kristiansand kommune. Emnet for hans foredrag i Moralsk Opprustnings hus i Oslo var «Medienes og politikernes makt — vekselvirkninger på godt og ondt».

En av forutsetningene for at mediene skal gjøre en bedre jobb, sa Turner, er at de som arbeider i mediene også gransker seg selv og sine egne motiver. «Jeg ble rystet over å oppdage at min datter hadde forsynt seg med penger i sin mors pung. Men jeg så i øynene at jeg stjal selv, gjennom selvangivelsen.» Turner hadde gjort opp med ligningsvesenet og betalt tilbake ett tusen pund til BBC som vederlag for å ha gitt inn for høye reiseregninger.

Vekselvirkning

Han var kommet til tre slutninger:

1. Jeg kan ikke vente at politikerne skal leve opp til normer som jeg selv ikke respekterer.
2. Når jeg er realistisk om meg selv, dømmer jeg andre mindre hardt og tankeløst.
3. Jeg må behandle politikerne som mennesker, og ikke som råmateriale eller godt stoff.

Journalister har ofte en åpen dør til politikerne. Hvis de ikke bare bruker politikerne eller stryker dem etter hårene for å få opplysninger, kan de hjelpe dem. Han fortalte som eksempel hvordan han had-

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

de sagt en ubehagelig sannhet til en britisk statsminister. Samtalen skulle ha vart i 30 minutter, men ble på 2 1/2 time. Da Turner fortalte om sine egne diktatoriske tendenser som kaptein på et cricket-lag, sa statsministeren: «Det er som i min regjering.»

«Det er mange muligheter for konstruktive vekselvirkninger mellom mediene og politikerne,» sluttet Turner. «Hyklerske dommere på media-siden er ikke bra, men heller ikke politikere som forlanger å bli tatt på med silkehansker. I mange tilfeller er forholdet mellom mediafolk og politikere alt for koselig. Journalister som spiller på lag med politikerne kan ikke tjene offentligheten på rett måte. Journalistene må holde avstand, selv om det går på bekostning av både vennskap og informasjon i forholdet til politikerne.»

Kanonbåt-diplomati

Av David Young, Edinburgh

I en rapport om EFs fiskeriforhandlinger skriver *The Times* i London: «Irritasjon over den danske regjerings beslutning om ikke å gi sin tilslutning til vedtaket i EFs ministerråd fikk noen av medlemmene i Underhuset til å kreve at det sendes kanonbåter mot moderne vikinger som eventuelt forsøker seg på å invadere britiske farvann, dersom man ikke kommer til enighet». *The Times* siterer Peter Walker, den britiske fiskeriministeren, som ikke hadde «noe ønske om å se kanonbåter i aksjon mot en vennligsinnet nasjon som Danmark».

Det kan ikke nektes at det finnes en retning i Storbritannia som står for en slags «send inn kanonbåtene»-mentalitet, selv om de fleste av oss har trodd at dette var noe som forsvant med kolonitiden. Har den militære suksessen på Falklandsøyene gitt folk inntrykk av at det å møte opposisjon med makt ikke bare er forsvarlig, men også en anbefalelsesver-

Forts. side 6

Et tyngdepunkt

Av Marit Sandnes

De siste årene har jeg funnet det stadig vanskeligere å gjenopplade julens budskap. Det lille barnet i krybben var ikke lenger å finne — hverken i de travle julegatene eller i de gamle tradisjonene. En eim av ribbe, surkål og friskt granbar — joda, julestemningen var der, og ingenting var hyggeligere enn å samles med familien. Juleevangeliet hadde alltid noe fredfylt over seg, når far tok fram den store familiebibelen og begynte å lese — men innerst inne forble jeg uberørt.

Julen i fjor ble annerledes. Første juledag tok Gud meg til side og stilte meg overfor mitt livs største avgjørelse. — Var jeg villig til å følge Ham i total overgivelse resten av mitt liv? Da jeg svarte ja, var det som om Han la til: «... selv om du ikke skal se noen resultater av det?»

Senere gikk det opp for meg hvor viktig dette tillegsspørsmålet var. Jeg trodde jeg hadde gitt mitt liv til Gud mange ganger før, men når resultatene syntes å utebli, ga jeg i praksis opp og ble halvhjertet og lunken. Denne gangen ble mitt ja til Gud en personlig forpliktelse og et grunnleggende valg av retning og mål for mitt liv. Tyngdepunktet lå ikke lenger i meg selv, men i Gud. Mitt ja til Ham var i virkeligheten hans ja til meg — det var Han som hadde utvalgt meg og ikke omvendt.

Mange ganger siden har jeg vært glad for at jeg fikk ta denne avgjørelsen. Den er blitt selve grunnfjellet i mitt liv — det trygge punktet jeg alltid kan vende tilbake til. Der ligger alle Guds løfter gjemt, og der kan jeg legge fortiden bak meg og starte på nytt.

Jeg tror jeg begynner å gjenopplade julens budskap. Handler det ikke om å våge å slippe taket i seg selv og satse alt på det lille barnet i krybben?

KRISTUS-LIV

Våge å leve
et Kristus-liv,
våge å vie
evner og tid.

Våge forbinde
de verkende sår,
våge å elske
der mørket rår.

Våge å tilgi
de sårende ord,
våge å trøste
der lidelsen bor.

Våge å lytte
til Ham som ga liv,
våge å leve
i Guds perspektiv.

Hva tyskere og nordmenn har felles

«Tyskland og Norge er nokså like,» observerer Friedemann Kohler fra Hamburg. Han har tilbragt noen høstmånader i Oslo-området, for turen går videre til India hvor han skal arbeide med MRA.

«Hverken nordmenn eller tyskere vil vel umiddelbart se likheten,» sier Friedemann. «Men begge land har behov for å finne nye oppgaver. Med vår rikdom, høye levestandard og sosiale sikkerhet må vi bruke det vi har i uselvvisk innsats for andre.»

I fjor var Friedemann med i et kurs i MRAs regi i Storbritannia og Sveits, og gjorde seg opp en mening om hvilket grunnlag han vil bygge på i fremtiden.

Normer — frihet eller forsakelse?

— Mange tror at man oppgir mye, må fornekte mye, når man lever etter Guds vilje og normer. Men viktigere enn det man forsaker, er for meg det frie rom som da oppstår. Det er som i en hage full av ugress. Lukingen i seg selv er kjedelig arbeid. Men på jorden som frigjøres kan det vokse planter til glede og nytte. Når jeg gjør godt igjen feil jeg har begått, opplever tilgivelse og forvandling på konkrete punkter, blir det rom for noe nytt. Slik har Gud gitt meg nye oppgaver etterhvert: Å arbeide for løsninger i Øst/Vest-konflikten. Å bringe et nytt budskap gjennom mediene. Derfor vil jeg bli journalist.

— Hva med håpløsheten som preger så mange idag?

— Jeg har erfart hvor vanskelig det kan være å finne mening og hensikt i livet. Mange av mine venner har resignert i enhver større sammenheng, og konsentrerer seg utelukkende om sin egen fremgang. Forvandling har imidlertid vist meg at Gud er glad i meg og har en plan for meg og for verden.

— Og du mener at Tyskland kan bli annerledes?

— Da jeg tenkte over hva som må forandres i Tyskland, slo det meg at det er et speilbilde av hvor jeg selv kommer til kort. To eksempler:

Det er behov for omsorg menneskene imellom. Fremmedarbeidere, fattige familier, gamle og syke, er hos oss enten «problemer» som politikerne beskjeftiger seg med, eller «tilfeller» for sosialarbeidere, pedagoger, sykesøstre og andre profesjonelle hjelpere. Få mennesker er opptatt av naboene ut fra nestekjærlighet. Selv har jeg ofte tenkt mest på hva jeg kan få ut av det når jeg har vist omsorg mot noen.

Da jeg avtjente min sivilteneste, arbeidet jeg med mentalt tilbakestående barn. De viste meg hva omsorg, hengivenhet og vennlighet uten tanke på belønning betyr. Bare på dette grunnlaget kan politiske og sosiale programmer for sosialt samhold og ansvar fungere i praksis.

— Og det andre eksemplet?

— Mange sier om tyskerne at de er overlegne og arrogante. Det er sant at kunnskaper og økonomisk

Forts. side 6

Julelitteratur:

«En åndelig og moralsk opprustning - neste store fremskritt»

Vår generasjon står overfor tre store oppgaver: Å bevare freden og gjøre den varig. Å gjøre rikdommen og arbeidet i verden tilgjengelig for alle, uten at noen blir utnyttet. Og med fred og rikdom som våre tjenere — ikke som våre herrer, å bygge en ny verden, skape en ny kultur.

Det var slik Frank Buchman uttrykte seg i en tale i Den nasjonale presseklubb i Washington i 1939. Oppgavene er de samme i dag, bare langt tydeligere for alle å se.

Hva står Moralsk Opprustning for sett i sammenheng med vår tids avgjørende spørsmål?

Vi håper at et hefte som nettopp er kommet fra trykkeriet kan hjelpe med svaret. Det er på 48 sider og har et Buchman-sitat som tittel: «En åndelig og moralsk opprustning blir neste store fremskritt». Ny Verden er utgiver. Det egner seg som julepresang til familie og venner — og som grunnlag for gruppesamtaler.

Kristen åndskraft

Stoffet er ordnet under overskrifter som «Krig og fred», «Levende kristendom?», «Sosial rettferdighet» og «MRA og ideologiene». Ledende skikkelser i Oxfordgruppen og MRA i mange land er sitert.

Heftet viser blant annet at det ikke er noen vesensforskjell mellom Oxfordgruppen og MRA, slik enkelte her i Norge har hevdet. Se for eksempel sitatene av Ronald Fangen i *Tidens Tegn*, 1935, og Johannes Østtveit, Oslo 1982:

Oxfordgruppens avgjørende betydning er at den har gitt oss tilbake kristendommen så enkel og klar, så full av kraft og krav, så rik på fellesskap som i den første kristne tid. Bare en stor opplevelse av kristen åndskraft kan påny vise menneskene at det er mening med livet, helhet og enhet med tilværelsen, evige og ukrenkelige vitale lover og verdier.

Det er det eneste håp. Noe annet finnes ikke. Ingen skal tro, at «bedre tider» kan avverge en katastrofe som er begrunnet langt dypere ned i våre ytre vilkår, nemlig i vår natur og i nihilismens kvelertak på menneskesinnene.

Ronald Fangen, 1935.

Min kone og jeg hadde vært kristne i mange år, men i Caux for 12 år siden fikk vi en ny utfordring til å være åpne mot hverandre. Absolutte moralnormer halv oss til å se hva det betyr i praksis å gjøre Guds vilje.

Jeg oppdaget der at verdensproblemene er større og mer kompliserte enn jeg hadde fått inntrykk av gjennom avisene. Enda viktigere: jeg fant en dimensjon av håp da jeg så hvordan en ny faktor kunne komme inn i fastlåste situasjoner gjennom mennesker som adlød Guds ledelse. En viss resignasjon

hadde sneket seg inn i vårt familieliv, og jeg hadde samme slags resignasjon i meg i forbindelse med mitt politiske arbeid.

Johannes Østtveit, planleggingsjef i Kristelig Folkeparti, 1982.

I en liten bok som kom ut i fjor vurderte den nå 90 år gamle tidligere kommunist-pioneren og fagforeningslederen Hans Bjerkholt sine inntrykk fra Caux i 50-årene på denne måten:

En dag ble jeg konfrontert med dette spørsmålet: Hvis du vil kjempe for en bedre verden, bør ikke da ditt eget liv først bringes i orden?

Rent logisk måtte jeg innrømme at jeg selv burde være moralsk i orden før jeg krevde av andre, f. eks. kapitalistene, at de skulle være det.

Jeg tok tid til å tenke meg om og se inn i meg selv så dypt jeg formådde.

Resultatet var forbausende. Ved å gå denne selverkjennelsens vei gjennom begivenheter og opplevelser i mitt liv, ble jeg knyttet til en ny realitet — som jeg senere forsto var Gud. I lys av denne faste størrelse kunne jeg se også marxismen i et nytt lys. Alle dens mangler og motsetninger ble med ett stående i et skarpt skinn. Som i en visjon så jeg at klassekampen fort videre i atombombens tidsalder, med nødvendighet ville føre verden mot katastrofe.

I innledningen til avsnittet som handler om det som opptar folk mest idag, spørsmålet om «Krig eller fred», heter det:

Er vi utviklingens avmektige offer, mens krefter vi ikke kan kontrollere driver verden mot krig og ødeleggelse?

Et lidenskapelig nei har alltid vært Moralsk Opprustnings svar på dette spørsmålet. Enkeltmenne-sket er medansvarlig for konfliktene og kan bidra til å få dem løst.

Vi kan ta kampen opp mot aggresjon, utbytting og hat, i oss selv og på det sosiale og politiske plan.

«En åndelig og moralsk opprustning blir neste store fremskritt.»

Utgiver: Ny Verden, Oslo 1982.

Pris: kr. 15,-.

Spesielt tilbud: For dem som bestiller tre eksemplarer eller fler, koster heftet kr. 10,- pr. stk.

Miraklet på jernbanestasjonen

Av Einar Engebretsen

Det kunne skje hvor som helst — det skjedde i Kiruna en sur, sørpete senhøstkveld, for flere år siden. Vinteren hadde satt sin fot i nordkalottens dørsprekk og trengte seg på. Få ønsket den velkommen, aller minst jeg, som hutret gjennom de folketomme gatene på vei til jernbanestasjonen og kveldstoget. En strevsom dag bak meg, en kjedsom foran, og jeg syntes synd på meg selv. Men — det var tid til et varmt måltid på jernbanekafeen før togavgang. Det var et lyspunkt.

Snart etter satt jeg i kafeen. To andre gjester hadde «spredd» seg til hvert sitt hjørne. Den ene bak lokalavisen, den andre lent over bordet, søtt sovende i egen armkrok. Eneste lyd som brøt stillheten, var avisleseren som, etter å ha suget all næring ut av én side, flyttet seg over til neste, som en stor humle.

En rykende tallerken får-i-kål sto foran meg. Min gaffel var på vei inn i kålen og jeg på vei ut av mitt dårlige lune, da inngangsdøren brått ble slått opp. I åpningen sto en mann og myste mot det grelle innelyset. Han flirte — som for å verges mot andres forakt og egen selvforakt. Han var langt fra edru.

Forsiktig tok han et skritt ut på gulvet, som om han prøvde seg på tynn is. Da gulvet holdt, gikk han i retning av mitt bord, med avmålte, verdige skritt, som en rutinert alkoholiker. Han endte opp ved nabobordet, vendt mot meg, og bestilte en øl.

Selvrettfærdighetens søte vin

Jeg forsøkte å konsentrere meg om får-i-kålen og mitt vannglass, men han spiddet min oppmerksomhet med sitt aggressive flir, sine svømmende øyne og pløsete, ubarberte trekk.

Min lille følelse av komfort punkterte, hans vesen ga meg en kald gufs av indre avsky. Men før gufsen hadde fått full kontroll, ble jeg overrumplet av skyldfølelse. Jeg satt og fordømte et menneske jeg ikke kjente noe til. Jeg så plutselig meg selv som vane-dranker av selvrettfærdighetens søte drikk — en drikk som knekker flere mennesker enn alkoholen.

I samme øyeblikk følte jeg meg som en større synder enn han med fliret. Det er stor avstand fra forakt til forståelse, fra avsky til medfølelse. Min skiftende holdning forvirret og forundret meg.

Imens tømmes glasset raskt hos min nabo. Rastløs reiser han seg og er på vei mot utgangsdøren, han sneier mitt bord. Jeg legger kniv og gaffel fra meg og sier: «Ha en god kveld.» Han rykker til, men svarer ikke, snur ryggen mot meg og skrider ut.

Igjen er vi bare tre i rommet. En sover uforstyrret, avisbladeren blader, og jeg har fått en kanne med kaffe. Det virker stillere enn før.

Så skjer det noe ved døren — langsomt skyves den på gløtt. I sprekken skimtes det pløsete fjeset, men uten flir. Han ser på meg. Etter en stund kommer han helt til syne og nærmer seg. Stopper på kloss hold, bøyer seg fremover og spør inntrengende om jeg vil være med utenfor. Han sier ikke hvorfor.

I en refleksbevegelse ser jeg etter om han har kniv

i hånden. Det har han ikke. Jeg reiser meg og følger med ham ut. Når døren lukker seg bak oss, griper han et fast, men varsomt tak i jakkeoppslaget — for å holde balansen, eller, like sannsynlig, for å sikre at jeg ikke går min vei.

Han tar sats et par ganger for å si noe, så kommer det. «Du synes vel jeg er et håpløst menneske?»

Hadde han spurt det samme spørsmål tyve minutter tidligere, måtte jeg ha lovet for å si ham imot. «Et håpløst menneske» var nøyaktig hva jeg følte han var. Men da spørsmålet traff meg, sa jeg med et helt og oppriktig hjerte, «Det er større håp for deg enn for meg, og jeg regner med at det fremdeles er håp for meg.»

Han gransket meg nøye og ba meg gjenta. Så slapp taket. «Jeg har kone og to småpiker hjemme i . . .» han nevnte en by i Syd-Sverige. Det var lenge siden han hadde vært hjemme, reisepengene blir drukket opp. Det piplet er par tårer.

Så hvisker han forsiktig, «Tror du det finnes en Gud?» Jeg svarer, «Ja». Det ser ut som om han anstrenger seg for å samle tankene. «Da jeg var barn, så . . .» han avbryter seg selv. Sier ikke mer, spør ikke mer. Samtalen er slutt, den har neppe vart i fire minutter. Han går. Jeg står og ser etter ham inntil han slukes av høstmørket, så vender jeg tilbake til kaffen som nå er lunken.

Historien ville ha sluttet her, hvis ikke en venn av meg, elektriker i Kirunagrubene, kom til stasjonen like før togavgang for å si adjø. Jeg nevnte møtet med mannen i kafeen. «Å han,» sa min venn gjenkjennende, «han er en av byens beste snekkere, han har arbeidet her i flere år. Men jeg tror ingen ennå har sett ham edru.»

Toget var i rute. Jeg var på vei sydover. Det gikk fjorten dager, og Kiruna var fjernt fra mine tanker da jeg fikk brev fra min venn elektriker. Han hadde truffet og pratet med den «fordrukne» snekkeren — på kirkebakken. Snekkeren var klinkende edru, så annerledes ut, hadde ikke smakt en dråpe siden kvelden på jernbanekafeen.

Min venn føyde til: «Et vandrende mirakel.» Et sterkt uttrykk, tenkte jeg. At en fordrukken frigjøres fra drikk er kanskje ikke så merkelig. Det skjer ofte. Var det et mirakel i denne historien, så var det i et selvrettfærdig, vandrikkende menneske som ble overrumplet av en ærlig selverkjennelse. Som en kort stund så seg selv som det virkelig var.

Fattig er den som teller sine oljepenger

Av Leif Hovelsen

Intet griper meg mer enn når jeg opplever en dyp forvandling i et menneske.

Det var i en storby i USA at jeg møtte en gammel venn. Sist vi krysset lanser var i Paris for 23 år siden. Jeg husket ham som et energisk og fornøyet, men ofte konfliktfylt og selvopptatt menneske. Nå var han ikke til å kjenne igjen. En usigelig ro og harmoni hvilte som et slags tyngdepunkt i hans indre. Men den trygghet han utstrålte var blandet med en følsom uro — bekymring over utviklingen i verden. Polen, Øst-Europa, Den tredje verden og rustningskappløpet opptok ham. Jeg møtte altså et annet menneske enn den venn jeg engang kjente. Hvordan denne forandringen hadde skjedd, fikk jeg ikke vite. Men under en lunsj vi hadde, fortalte han en historie jeg ikke glemmer.

«Som du vet, Leif, har jeg vært en lidenskapelig samler av god, gammel vin,» sa min venn. «Men en dag slo det plutselig ned i meg: 'Slutt å drikke vin, og gjør det for Kristi skyld'. Jeg kunne ikke begripe hvorfor, stusset over det en stund og lot det forbli som det var. Men tanken kom igjen med fornyet kraft: 'Slutt å drikke vin, og gjør det av kjærlighet til Kristus.' Nå, vinen hadde aldri vært noe problem for meg. Jeg nøt den med måte og med glede. Likevel, jeg adlød den indre impulsen og sluttet med det daglige vinforbruket. Så slo en annen, uventet tanke ned i meg: 'Selg de 1 800 vinflaskene som du har i kjelleren og gi pengene til nødlidende i Polen.' Med de kontakter jeg hadde innen forretningsverdenen var det ingen vanskelighet. Jeg fikk 430 000 kr. for samlingen. Hvordan kunne jeg nå på den beste måten få anvendt disse pengene for Polen?»

Jeg dro ganske enkelt til Rom for å rådføre meg med Vatikanet. Jeg la det hele frem for en av dem som har Polen som sitt ansvarsområde. Da denne Kirkens tjener hørte om de 1 800 vinflaskene, utbrøt han: 'Vin er en av Guds store gaver, min sønn, men ved å handle i kjærlighet til Kristus har du gjort noe stort.'»

Vinen som ble til mat

Noen uker senere ledet min venn et «tog» på tre lastebiler fulle av mat og medisiner gjennom Europa. Da de kom til det katolske sentret som var reisemålet i Polen, ventet biskopen på dem. «Jeg er akkurat på vei til en messe,» sa han. «Kan dere ikke bli med?» Kirken var overfylt. Da biskopen hadde avsluttet messen, sa han til min venn: «Har du lyst til å si noen ord?»

Min venn besteg prekestolen. «Mine landsmenn,» sa han, «står solidarisk med dere og ber for dere i den åndskamp dere daglig fører for fundamentale menneskerettigheter og for frihetens sak i verden . . .» Det var dødsstille da han fortalte hva som var skjedd med ham selv og hva som hadde ført ham til Polen. «Så jeg er ikke kommet med mat alene,» sa han, «men med budskapet om Kristi kjærlighet.» Da han kom ned av prekestolen,

omfavnet biskopen ham og menigheten flokket seg rundt ham og ville høre mer. Alt neste dag var det ti-tusener i Polen som snakket om denne mannen og vinen som ble til mat.

«Jeg tror det er like viktig å gi polakkene moralsk og åndelig støtte som det er å gi mat og materiell hjelp,» sa han til meg under lunsjen.

Krav eller nestekjærlighet

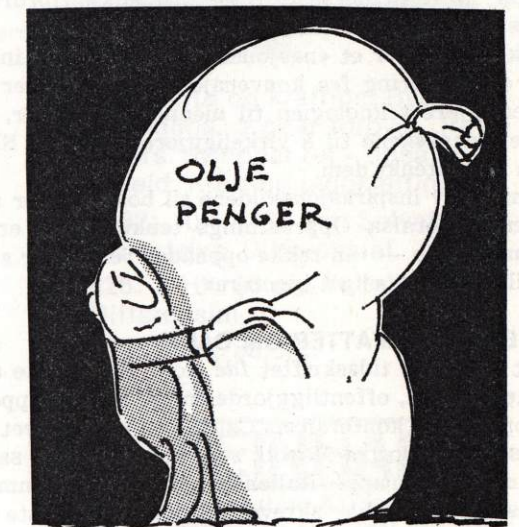
Etter et år i utlandet og vel tilbake i vårt rike Norge, har jeg ofte tenkt på denne «protestantiske samaritanen» som ga det mest verdifulle han hadde for å kunne hjelpe det katolske Polen. Hva med oss her på berget, hvor ligger tyngdepunktet i den norske folkesjelen?

Den Gyntiske seg-selv-nok-holdningen ser ut til å ha grepet om seg i den senere tid. I alle fall er det inntrykket jeg har fått siden jeg kom hjem. Særinteressenes banner har gått til topps mens ansvar og vilje til innsats henger på halv stang.

Har vi glemt at vi er et sjelden privilegert folk? At vi lever i en vanskelig tid både nasjonalt og internasjonalt? Det er som vi ikke forstår tidens tegn og utfordring til oss. Ta bare et så nært anliggende som arbeidsløsheten.

Mens tusener av unge og middelaldrende kvinner og menn kastes ut i en meningsløs tilværelse, stiller atter tusener av landsmenn nye krav som bare kan belaste nasjonaløkonomien. De skammer seg heller ikke over å bruke alle midler for å få kravene gjennomført. Men fattige er de mennesker som bare teller sine oljepenger. Rike er de som ofrer for å hjelpe sine landsmenn i en vanskelig tid.

Kravets og særinteressenes solidaritet kommer til kort i dagens situasjon. Den hører fortiden til. Nå er det ansvarets og nestekjærlighetens solidaritet som må vokse.

Kort nytt

NYTTÅRSLEIR FOR UNGDOM

Fra tirsdag 28. desember til søndag 2. januar blir det en nyttårsamling for unge i Nord-Odal, nærmere bestemt Siviltforsvarets fjernhjelpelir på Bruvoll. Moralsk Opprustning er arrangør. «Det blir en leir med samtaler og diskusjon, friluftsliv og tid til stillhet», heter det i invitasjonen. Det vil også bli arbeidet med produksjon av sanger og sketsjer til en fremtidig nordisk revy.

Videre opplysninger over MRAs tlf. (02) 56 34 14.

KRISTIANSAND

I helgen 19.—21. november dro en gruppe på fire fra MRA-sentret i Oslo til Kristiansand for å møte ungdommer der. En temakveld om «hvordan en finner Guds plan med sitt liv» ble fulgt av en filmkveld hvor mange av de samme ungdommene kom tilbake. Noen av dem tok med seg sine foreldre.

DRAMMEN

I november hadde seks unge fra MRA et seminar på Danvik Folkehøgskole i Drammen. Det ble gitt et 3.1/2 timers program for 100 elever, som utenom Norge representerte flere land i Norden, og land utenfor Europa. Elevene stilte mange spørsmål, og mange ville prate mer etter seminaret.

ØKONOMENES TRANGE PERSPEKTIVER UTFORDRES

I en anmeldelse i tidsskriftet *Britain & Overseas* utgitt av Det økonomiske forskningsråd i England heter det om boka «Kindling a Purpose» av M. A. Cameron:

«Da Adam Smith la til side sitt politiske, moralske og åndelige engasjement for utelukkende å vie oppmerksomheten til å skrive en bok om økonomi, ble det innført en ny og meget farlig tradisjon. Legitime kortsiktige hensyn har vært brukt til å rettferdiggjøre hensynløshet og egoisme. Sosialøkonomiens trange perspektiv, en verden bestående av selviske, profittmaksimerende og materialistiske mennesker, trenger nå å få en utfordring. En slik utfordring finnes i M. A. Camerons 'Kindling a Purpose'»

Boka etterlyser et «nasjonalt mål» som ville innebære en frigjøring fra konvensjonelle holdninger til penger, gjøre teknologien til menneskets tjener, og hjelpe menneskene til å virkeliggjøre den rolle Skaperen har tiltenkt dem.

Som en av inspirasjonskildene til boka nevner anmelderen Moralsk Opprustnings tenkning og erfaringsmateriale — «en rekke oppnådde resultater som det ville være tåpelig å ignorere».

ITALIENSK FORFATTER OM CAUX

Det juridiske tidsskriftet *Idé*, som går til alle advokater i Italia, offentliggjorde en tre siders rapport om sommerens konferanse i Caux. Den var skrevet av professor Cutolo fra Napoli, som besøkte Caux sammen med en gruppe italienske jurister i sommer. Professor Cutolo har skrevet 80 bøker, de fleste av dem utgitt av Vatikanet.

KANONBÅT-DIPLOMATI...

Forts. fra side 1

dig politikk? Våre erfaringer fra sammenstøtet med Island for få år siden skulle ha vist oss hvor tvilsom en slik linje er.

Mens vi stadig hører om uenigheten mellom forskjellige medlemsland i Fellesmarkedet er det imidlertid sagt og skrevet lite om avtalen som briter og franskmenn er kommet frem til i løpet av de siste månedene.

Tre kjennsgjæringer er klare i den forbindelse: For det første at en leder for de britiske fiskerne hadde fordommer mot franskmennene som stammet fra ting han hadde opplevet under annen verdenskrig — lenge før EF-forhandlingenes tid.

For det annet at visse private initiativ fra fransk side overfor denne britiske fiskerilederen bidro til å fjerne hans fordommer og gi ham ny tillit til franskmennene.

For det tredje at briter og franskmenn faktisk kom frem til en overenskomst i siste halvdel av 1982.

Disse tre punktene skulle være tilstrekkelig for en initiativrik journalist til å frembringe en god pressehistorie. Ved siden av å vise at det finnes bedre fremgangsmåter enn kanonbåt-diplomati i urolige europeiske farvann, kunne den også antyde hvordan Moralsk Opprustning ikke bare betyr at du nedrunder deg selv, men også din fiende, og at han kan bli en venn samtidig.

HVA TYSKERE...

Forts. fra side 2

styrke, organisasjonstalent og nasjonalfølelse ofte gjør oss selvrettferdige, så vi ikke ser våre egne feil. Jeg oppdaget at jeg hadde såret mange mennesker fordi jeg følte meg bedre enn dem. Da jeg ba min bror om tilgivelse for overlegenhetsfølelse og mangel på kjærlighet, ble forholdet mellom oss bedre.

Mest skadelig er vest-tyskernes overlegenhet ovenfor DDR. Selv om det ser vanskeligere ut enn noen sinne, tror jeg at Vest- og Øst-Tyskland kan bidra til gjenforeningen av Europa. Et høyt moralsk nivå på vår side og ekte omsorg for våre brødre i DDR vil være avgjørende.

— *Hvite forhåpninger har du for India-reisen?*

— Spranget ut i helt nye omgivelser er en utfordring til å se min kultur og tro i et videre perspektiv og gi videre det beste jeg selv har funnet. Mange i Tyskland vil hjelpe den 3. verden gjennom penger og aksjoner. Jeg vil først og fremst lære mer om de menneskelige sidene ved utviklingshjelpen: Hvordan uærlighet og utbytting kan vendes til uselvishet og ansvar. Hva som best kan gjøres med overlegenhetsfølelsen og vi-vet-best-holdningen hos dem som gir hjelpen. Svaret vi finner på slike spørsmål, vil jeg gjerne ta med meg tilbake til Tyskland.

ER

«NORDMENN OG NORMER, STIKK ELLER STRIKK I SAMVITTIGHETEN»

og

«TANKER OM TIDENS TABUORD»

av Einar Engebretsen.

To avisartikler har blitt en liten smakfull brosjyre i to farger.

Pris kr. 4,-. Bestilling sendes til:
Postboks 3018 Elisenberg, Oslo 2.

SVAKSTRØM ER VAR STYRKE

Vår spesialitet:

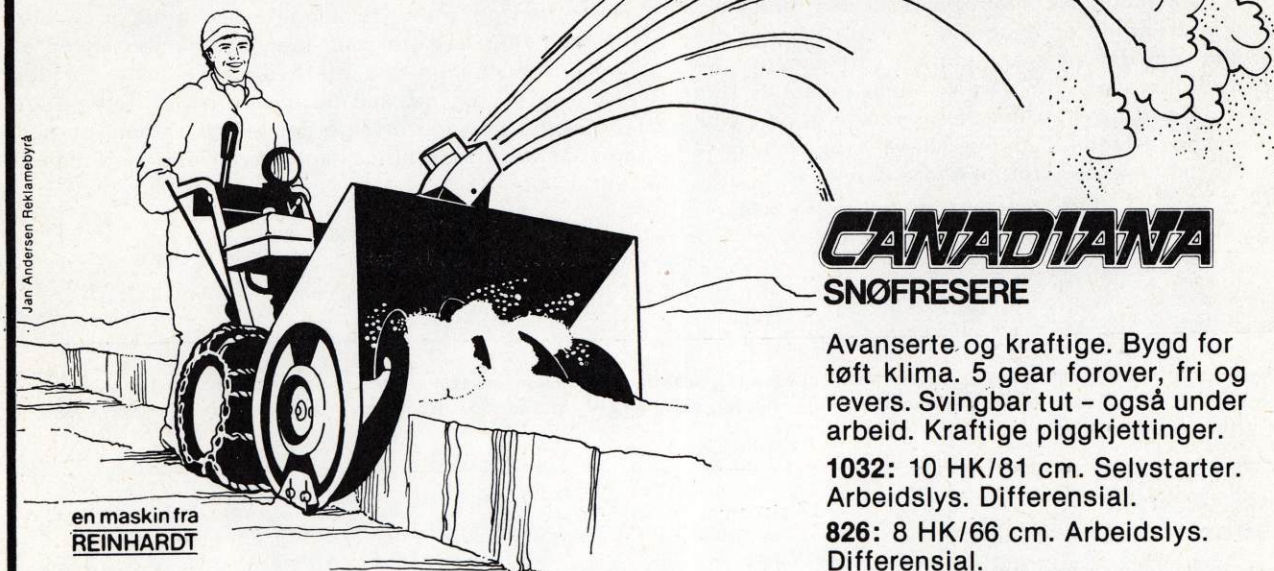
Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

90 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

Ta snøen lettvint!

en maskin fra
REINHARDT

Canadiana tilfredsstiller alle sikkerhetskrav

FORHANDLER:

CANADIANA
SNØFRESERE

Avanserte og kraftige. Bygd for tøft klima. 5 gear forover, fri og revers. Svingbar tut – også under arbeid. Kraftige piggkjettinger.

1032: 10 HK/81 cm. Selvstarter. Arbeidslys. Differensial.

826: 8 HK/66 cm. Arbeidslys. Differensial.

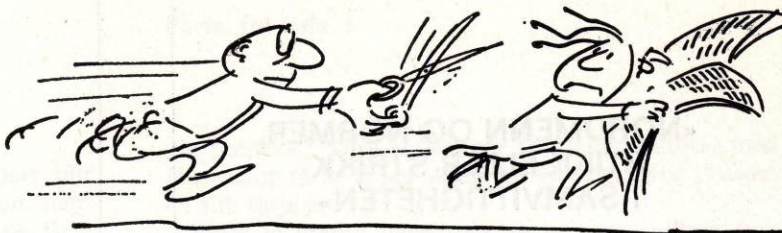
822: 8 HK/56 cm.

FORHANDLER:

REINHARDT

Reinhardt Maskin A/S 4601 Kristiansand S,
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

klippet

Gruppebevegelsen var en sensasjon da den kom i 1934. Den appellerte så sterkt til våkne studenter at den intellektuelle atmosfære ved Universitetet på mange måter ble en annen . .

– Hva fascinerte ved Oxfordbevegelsen?

– Dens sterke påvisning av at det må være en sammenheng mellom det å ville forandre samfunnet og ens egen personlige livsførsel. Dessuten var den for mange av oss et svar på det som dramaturgen Tom Remlov i en kronikk i Aftenposten forleden kalte «et påtrengende behov for en moralsk og metafysisk dimensjon i en prosaisk og velordnet virkelighet som stadig blir mer skremmende».

Carl Fredrik Engelstad i et intervju i Aftenposten 20.11.82.

Og Wesenlunds bønn virker slett ikke blasfemisk på meg:

«Kjære Gud. Hvis det er mulig, så ta denne julefeiringen fra oss. Den er ikke av kjærlighet, den skaper ikke fred i våre sinn og fred i verden. Den skaper ikke glede engang, men stenhjarter. Den utdyper kløften mellom rike og fattige både i vårt eget land og i verden rundt oss. Herre Gud, la oss forstå det kristne budskap på en dypere og bedre måte og leve etter det, om det så skal forandre vårt samfunn og våre forbruksvaner. For vårt samfunn i dag er ikke bygget på prinsippet at det er saligere å gi enn å ta. Hiele vår levestandard er bygget på å ta, ikke gi – og dette må du gi oss kraft til å forandre nå.»

Rolf Wesenlund referert av Jan Arild Holbæk, Vårt Land 6.11.82.

Moralsk opprustning og åndelige kampanjer. Det er de kinesiske ledernes svar på økt vestlig innflytelse, som følge av at Kina har åpnet dørene for import av vestlig teknologi og kapital.

Innledning til artikkel («Kina mot år 2000») i VG 9.11.82.

– Jeg bruker Gud som begrep, som en slags port inn til en større og mer differensiert virkelighet. Men jeg nekter å betrakte det religiøse som et subjektivt spørsmål som bare angår meg og min Gud. Sett at det finnes åndskrefter som er aktive medspillere i hele vår virkelighet, ved maskinene, i soverommene, i politikken. Sett at det finnes noe utenfor vår dagsbevissthet som vi overhodet ikke tar hensyn til. Da er vi nødt til å spore av. Og jeg tror at det finnes . . .

– Felles for Rakel og Kristian er at de lytter til en indre stemme – «sølvstemmen» kaller du den – som verken har noe med den såkalte samvittigheten eller med det freudianske over-jeget å gjøre. Ren metafysikk, med andre ord?

– Jeg tror på eksistensen av en intelligent intuisjon. Fornuften og intellektet legger alt materialet på bordet for deg, sorterer det, men handlingen styres av noe annet. Evnen til å vite hva som er riktig for deg akkurat der og da, kan du utvikle på to betingelser. Først må du våge å følge denne intuisjonen, dernest må du være rede til å ta konsekvensene av det skrittet du tar.

Fra et intervju med Kaj Skagen, Dagbladet 30.10.82.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 6 nummer i året.

I redaksjonen:

Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 45,-

Redaksjonens adresse:

Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94

Danmark:

Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51

Sverige:

Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo

Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN